

[Valdemar Thomsen.]

klip af en Artikel af en Redaktionens uvedkommende Person, og det haaber jeg da i hvert Fald, at det ærede Medlem vil indrømme er noget ganske andet. Tilmeld var Forholdet det, at Redaktøren i en senere, ledende Artikel var inde paa Spørgsmaalet Arbejder og Bonde paa en Maade, som ikke kunde misforstaas, men det har det ærede Medlem aabenbart fuldkommen overset.

Naturligvis vil Redaktøren af „Nordjysk Tidende“ ikke, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch søgte at give Tinget Indtrykket af, opfordre Landbruget til at acceptere de socialistiske økonomiske Grundsynspunkter, efter at Partiet selv har forladt dem. Noget saadant maatte, synes det mig, forekomme selv det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch som fuldkommen sindssvagt, og derfor burde han have undersøgt Forholdet lidt nøjere, forinden han her fra Folketingets Talerstol begyndte at citere ledende Artikler. Men der ser man altsaa, hvad der kan komme ud af at løbe for en halv Vind, og man skulde synes, at Landbrugsministerens noksom bekendte skæbnesvangre Letsindighed og Godtroenhed kunde mane de Herrer noget til Eftertanke og Paapasselighed. Naa, det er sikkert ikke gjort i nogen ond Mening af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, men en Undskyldning er, forekommer det mig, det mindste, Bladet og vi andre har Krav paa.

Statsministeren sagde i sin Tale med Hensyn til Samarbejdet: Ord alene gør det ikke, og deri er jeg fuldstændig enig med Statsministeren. Men den højtærede Statsminister vil da vel ikke for Alvor mene, at Initiativet til det Samarbejde, som mange under denne Forhandling har anset for ønskeligt, skal tages fra Landbrugets Side. Nej, det maa selvfølgelig være Regeringen, der angiver det Grundlag, som den mener maa være Basis for det Samarbejde, som den selv indbyder til. For mig er der ingen Tvivl om, at Landbruget vil være let at faa i Tale, hvis Regeringen ikke i Ord, men i Handling viser, at den har Vilje til at skabe økonomisk Ligeret for Landbruget og saadanne Tilstande, saa man med Rette kan sige, at Indtægtsfordelingen saa nogenlunde i alt Fald svarer til den samfundsnyttige Indsats, som præsteres, noget i den Retning, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sluttede med i Dag, da han gav Udtryk for, at det, Socialdemokratiet vilde, var, at enhver fik den Løn, der kunde tilkomme ham. Kun derigennem bliver der ogsaa, som jeg for øvrigt paaviste i mit første Indlæg her under Forhandlingen, Købekraft til

at befordre det store Forbrug, der er en Forudsætning for, at de nødvendige gensidige Tjenester kan iværksættes, og for at de, som har Arbejde, kan beholde det, og ogsaa for at de, som er tvunget ud i Lediggang, igen kan faa Mulighed for at tjene en Løn ved produktivt Arbejde.

Saadan er det, og derfor har det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch saa afgjort Ret, naar han ikke under Forhandlingerne her, hverken i Talen i Dag eller den foregaaende, men engang i Foraaret her fra denne Talerstol udtalte, at Øjeblikkets vigtigste Spørgsmaal er at faa et Samarbejde i Stand mellem Arbejder og Bonde, idet, fortsatte det ærede Medlem, det er det eneste, der kan føre til en Løsning af disse for vort Land saa kritiske Spørgsmaal.

I den Henseende som for øvrigt i mange andre deler jeg det ærede Medlem Hr. Svend Nielsens Opfattelse i en Tale, som findes Sp. 462, og som er god at faa Forstand af og god at faa Forstaaelse af. Det ærede Medlem siger der — og jeg tror, det er rigtigt —, at en saadan Nyorientering i Politik vil være svær for gamle Partier, hvor gamle Forbindelser paa mange Maader binder stærkt, men, som det ærede Medlem senere fremhævede, det er Arbejder og Bonde, der i særlig Grad frembringer Værdierne, og derfor er det rimeligt, at disse to Kategorier fordeler Værdierne paa retfærdig Maade. Det var med Urette, forekommer det mig, naar Statsministeren i sin Tale forleden bebrejdede det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen det Grundlag, han havde opstillet for Samarbejde. Statsministeren var bange for, at der ikke blev noget til Arbejderne, men det bliver der netop i høj Grad gennem den stigende Købekraft, som skulde tilgaa Landbruget, og navnlig da, som ogsaa skulde tilgaa dem, som i Dag er ledige.

Hvordan den højtærede Statsminister selv havde tænkt sig det i Enkeltheder, foreligger der desværre til Dato ikke noget som helst om. Og det er vel ikke Meningen, at det, der her er Tale om, skal være Underkastelse; det kan vel ikke være Meningen, at det er det, man indbyder til, for i saa Fald tror jeg nok, at det kun vil bringe Skuffelser. I alt Fald tror jeg ikke, at Landbruget vil være at faa i Tale paa et saadant Grundlag.

Det, som Landbruget ønsker, er netop at faa en Løn, som staa i et rimeligt Forhold til den Indsats, der præsteres, og mindre er det forhaabentlig heller ikke, Statsministeren har tænkt sig. Spørgsmaalet er da blot dette, om man fra Socialdemokratiets Side vil en virkelig retfærdig